

Τζιαι να που συναντιόμαστε ξανά.

Πότε σε δρόμους με τα μμάθκια να κρούζουν που θυμό, πότε σε υπόγες όπως τούτη με τα αυτιά μας να πονούν που τη μουσική, πότε σε συνελεύσεις τζιαι συζητήσεις που στίφκουμε τον νου μας να φκάθουμε άκρη. Στον πάγο της θεωρίας τζιαι τη φωθκιά της δράσης. Στες γιορτές τζιαι τες διαδηλώσεις αηλιά πάνω που ούηλησες μυριάδες, μικρές, άδοξες στιγμές που χρειάζονται για να στηθεί μια γιορτή ή μια διαδήλωση.

Τα τελευταία 5 χρόνια ξεδιπλώνουμε σε τούτην την πόλη - με τα θκυό της ονόματα τζιαι τες ηεωφόρους της που τιμούν αιμοβόρους φασίστες - θραύσματα συλλογικής σκέψης τζιαι δράσης ενάντια στους φασισμούς της εποχής μας.

Ο αντιφασισμός μας έναν κάποια ένδοξη περιπέτεια, κάποιο παραμύθι με μαυροκόκκινους ιππότες τζιαι δράκους νεοναζί. Εν οι πηηγές της κοινής μας καθημερινότητας που γυρέφκουν φωνή να ουρηλιάξουν. Εν οι σιωπές των μαυροφορεμένων μεταναστριών στο προεδρικό. Εν τα ξυπνητήρια που χτυπούν που το χάρμα. Εν η θλίψη στα ηεωφορεία. Εν οι ηπουινιές που εν μπορείς να δώκεις στον ρατσιστί θείο, καθηγητή ή αφεντικό. Εν οι αμέτρητες φορές που ένιωσες - που ενιώσαμε - μόνοι τζιαι αδύναμοι.

Αηλιά εν τζιαι τα σφιγμένα δόντια απέναντι στους φασίστες στο δρόμο. Εν τα σσιέρκα που σβήνουν τες πατριωτικές μαλακίες στους τοίχους. Εν τα σώματα που μοιράζονται τους δρόμους τζιαι τες στιγμές της πόλης. Εν τα οργισμένα βλήματα που συναντιούνται μέσα που ττέληλια. Τα μσαλιά που σκέφτονται τζιαι δρουν αυτόνομα που τα αφεντικά τζιαι τους παρατραχάμενους τους. Οι νίκες τζιαι οι ήττες μας, μαζί. Όταν ανακαλύπτουμε τη συλλογική μας δύναμη. Γιατί μπορεί να μεν είμαστε πολλήσ αηλιά ένας θκιαόλης ηξέρει ότι είμαστε αποφασισμένες.

Για τα πρώτα πέντε χρόνια τζιαι για όσα χρειαστούν, με αγάπη τζιαι μίσος χτίζουμε τον δικό μας κόσμο.

Εννά τα ξαναπούμε.
2014-2019: 5 χρόνια *antifa* ηευκοσα

